

Çocuklarımız bizim inandıklarımıza, inandığımız şekliyle inanmaya devam edecek mi?

Çocuklarımız derken, sadece *biyolojik* olandan bahsetmiyorum, zihnine bir şekilde etki etme imkanımız olan bütün çocuklardan. Belki, bir ihtimal, kendi biyolojik çocuklarımızı kendi dünyamıza sınırlama imkanımız var ama o da çok zor, o bile çok zor.

Onlar bizim dünyamızda yaşamayacak, bizim kavgalarımız, fay hatlarımız, *almazsa olmazlarımız* umurlarında olmayacak, başka dertleri olacak. Bizim için dert olmayan dertler belki, Instagram'daki paylaşımı yeterince *layk* almadığı için üzülen birinin dünyasındaki *dert* kavramı, benimkiyle aynı değil, herhalde. Çünkü bir insanın Instagram kullanıyor olması bile bana *yeterince mutlu* olması için yeterli geliyor.

Kavgaları böyle tasnif etmek lazım belki: Kalıcı kavgalar ve geçici kavgalar. *Bu kavga kaç nesil daha yaşar? veya bu kavganın yarı ömrü nedir?* Bugün kan dökülen konuların ve insanların birbirini öldürmekten çekinmediği meselelerin dahi ömrünün bir nensilden fazla olmadığını görüyorum. *Kürtlerin bağımsızlığı* mesela, kaç nesil daha bir sorun olacak? 2011 doğumlu oğlumun akranlarının çoğunun benim kadar *ayrılıkçı Türk* olacağını düşünüyorum. Bugün için telaffuz edilmesi zor dahi olsa.

Veyahut *dindarlık* konusu, onlar için ne kadar önemli bir kriter olacak? Danimarka'da ne kadar *dindar* varsa, üç nesil sonra bizde de benzer oranlara ulaşacak gibi duruyor. Ülkenin sınıflaşmasında din önemli bir etken olduğu için, şimdiye kadar *sınıf bilincinin* yansıması böyle oldu. *Sınıf kavgası* din üzerinden yürüdü ve hala öyle devam ediyor, peki artık *tesettür modası* gibi bir kavramın *doğal karşılandığı* bir yerde, dindarlık hala bizim *bugün anladığımız dindarlık* mı olacak? Sınıf kavgası hala *cephane* üretecek mi? Yoksa *fakir dindarlar* kendilerini *zengin dindarlardan* çok, *fakir sekülerlere* mi yakın bulacak?

Batı'ya baktığımızda geleceğimizi görüyorum. Bu hoşuma gitmiyor, tabii ki, çünkü sefih ve *decadent* bir Batı bu, insanların *varlık şuurundan* uzak olduğu bir Batı. Sonra dönüp, iki nesil sonra bu toprakların da böyle olacağını, aynı *hayatı* torunlarımın da yaşayacağını düşünüyorum.

Onların *ileri* bizim *geri* olmamız değil konu, bizim *daha başka* bir hayat yaşayacak kadar güçlü olmayışımız. Onların bize sunduğu hayatın, kalitesiz bir kopyasından başkasına gücümüzün yetmeyeşi. Zihnimiz mağlupların zihni, *madde planında zafer*, *mana planında hezimet* diyor Kurtuluş Savaşı için, biz de zihinlerimizde mağlup olduk ve başka bir *kader* sahibi olmamız zor görünüyor.

Onun için *Batı'nın hastalıkları*, *bizi de ilgilendiriyor*. Onların izini takip edip, düştükleri çukurlara düşüyoruz, biz düşmesek de çocuklarımız düşecek. O halde söylediklerimizin biraz daha kalıcı olması için, *Batı'ya da çare* olmalı değil mi?